

[Glistrup]

blev altså til det rene ingenting, om muligt endnu mere luftigt end de besparelæststal, som statsministeren stod og slog om sig med heroppe.

Hvad er det, statsministeren siger i denne forbindelse? Han hævder – og det er ordret citeret fra hans redegørelse i formiddags – at det er regeringens opfattelse, at der er tale om en god kontrakt både prismæssigt og på anden måde. Det er statsministerens kommentarer til den aftale, der blev indgået med Saudi-Arabien, at det er en god kontrakt både prismæssigt og på anden måde. Ja, prismæssigt betyder den, at vi skal købe olien dyrt, men det får være, hvad det være vil, derimod er det for ringe, at det er regeringens erklæring, at det på anden måde skulle være en god kontrakt.

Så tilføjer statsministeren som regeringens opfattelse, at kontrakten ikke lægger noget bånd på vor udenrigspolitiske handlefrihed. Det vil sige, at der er grønt lys for, at man nu kan rejse ud i verden og indgå tilsvarende kontrakter med Irak, Libyen og et væld af andre arabiske lande, for man kan bare skrive den saudi-arabiske kontrakt af, for det er ikke noget, som skulle lægge nogen bånd på vores udenrigspolitiske handlefrihed. Det er her, det må stoppes. Vi kan ikke finde os i her i folketinget, at regeringen simpelt hen godtager de klausuler, der var tale om.

Men vi, der abonnerer på Politiken, fordi vi håber, at Magasin Madsen og Ingvar vil dukke op igen, kunne så læse noget om, at det radikale venstre rigtig nok skulle sørge for, at der nu kom en lovlig ordning på disse forhold. Men hvad siger statsministeren så om det? Ja, igen snor han sig ganske og aldeles ud af ethvert tilløb til at give tilsagn om noget. Han siger, at regeringen er rede til at overveje nærmere regler for afslutning af olie købskontrakter. En mere indholdstom sætning skal man vist lede længe efter, selv i Folketingstidende.

Men så kommer der noget, som i hvert tilfælde er bastant. Statsministeren siger umiddelbart derefter: det vigtigste er, at vi kan udnytte alle muligheder for yderligere at øge forsyningssikkerheden, også gennem nye kontrakter. Det vil samtidig mindske olieselskabernes muligheder for at udnytte deres monopolstilling. Det er alt det, man har læst i brødrene Grimms eventyr, som de udgives på det socialdemokratiske hedengangne for-

lag, om, at De syv Søstre er det værste i denne verden, man kan have at gøre med, og at det vigtigste derfor er virkelig at udnytte alle uligheder for at få nogle nye kontrakter indgået. Det er ikke noget, hvorom folketinget på nogen måde kan sige: dette var en tilfredsstillende udgang på den sag, og det respekterer vi.

Energiministerens supplerede med om muligt endnu mere forfærdende oplysninger. Han fik fastslået – og det er igen et ordret citat – at der ikke fra nogen side var rejst tvivl om det legale grundlag for aftalen med Saudi-Arabien. Det er jo direkte usandhed. Fremskridtspartiet har i hvert tilfælde konstant og hele tiden i allerhøjeste grad betvivlet det legale grundlag for aftalen, for den er jo direkte i strid med grundloven, både med grundlovens § 19 og § 46. I grundlovens § 19 står der, at regeringen ikke uden folketingets samtykke kan indgå vigtigere aftaler i udenrigspolitiske anliggender, og at man i øvrigt i bred almindelighed skal forelægge tingene forinden i det udenrigspolitiske nævn. Dette at vi begynder at binde os på en sådan måde, som den af hr. Poul Schlüter citerede kontraktbestemmelse går ud på, er så ganske givet en »vigtigere udenrigspolitisk forpligtelse« og under alle omstændigheder noget, der ikke kunne indgås, før det havde været i det udenrigspolitiske nævn.

I forhold til finansudvalget er det da helt åbenbart, som hr. Askjær Jørgensen tidligere har redegjort for, at finansudvalget simpelt hen blev ført bag lyset den fredag morgen, da ministeren skulle ud på sin 1001 nats rejse og sad ude i lufthavnen, og hvor man absolut skulle huje denne milliardgaranti igennem finansudvalget. At de danske skatteydere dermed skulle betale for det, hvis det f. eks. ikke passede saudi-araberne, at der sidder en jøde i en ØK-bestyrelse el. lign., og derfor ifølge kontrakten kan annullere aftalen med det til følge, at den danske stat er erstatningsforpligtet inden for denne milliard kroner, var der ikke en eneste af dem, der stemte i finansudvalget, der så meget som var bekendt med, hverken på den ene eller den anden måde. Det var en grov tilsidesættelse af finansudvalget. Det legale grundlag er fuldstændig væk for det, som energiministeren foretog sig.

Men så kommer energiministerens og siger: ja men man har en aftale af 19. december